

Двѣтъ врати.

Въ сѣдебното засѣданіе на Апелативния Сѣдъ тоя день се разглеждаше твърдѣ прото-
ченото, упорно и страстно дѣло на Дика Юр-
дансвъ съ Никола Зарговъ. Дѣлото бѣше граж-
данско и вече три години и половина бѣше пж-
тешествувало докждъ дойде до тукъ, благодарє-
ние на искуснитѣ уврътки и маневри на адво-
катитѣ имъ.

Но, вмѣсто това протаканє да умори стра-
нитѣ, още повече ги ожесточаваше и распрята
имъ ставаше по-непримирима и зла.

Адвокатитѣ не съ по-малко присърдце бѣхъ
прѣгърнали интереситѣ имъ, и въ увлѣчението
на прѣнията не си щадяхъ взаимно нападки, уяз-
вления, укори въ незнание, недобросъвѣстность,
въ фалшивость!...

Тая страстность се допадаше на странитѣ.
И истецътъ и отвѣтникътъ си честитяхъ вж-
трѣшно избора на защитницитѣ си. Защото е
ивѣстно, че само тамъ, дѣто има чувство, има и
сила; чувството е елементъ необходимъ въ красно-
рѣчието, особено въ адвокатското, дѣто то, заедно
съ фразата, често служи да намѣстя липсата отъ